

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 630

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 2 Ἀυγούστου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἐν Ἀθήναις	φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ	ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ
Χ. Ψ. Ω., ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπάλληλου, κατὰ τὰ ἀγγλικόν. (τέλος).— Εὐγενίου Σκριβ'· ΚΑΛΛΙΤΕ-ΧΝΗΣ ΠΡΩΤΥΠΟΥΡΓΟΣ. (τέλος). — ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ, μίμησις. (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματωσῶν καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

Χ. Ψ. Ω.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Συνελήφθη ὑπὸ τῶν ἰδίων του λόγων καὶ τὸ ἐνόησε!

Ἄφῃκε φοβερὰν βλασφημίαν καὶ ὠπισθοχώρησεν, ἐν ᾧ ὁ ἰατρός ἐπέφερεν ἐκπεληγμένον: «Ὀἴμοι!» συνωδευόμενον μετὰ τὴν φράσιν: «εἶνε ἀληθὲς αὐτό; τὸ εἶπατε κύριε Βένσων;»

Εἰς ἀπάντησιν ὁ ἤδη κατατρομαγμένος κακοῦργος μετ' ἤρασεν ἐκ τοῦ λαιμοῦ λέγων:

«— Ἀφαίρεσε τὴν προσωπίδα διὰ νὰ ἴδωμεν τὸ πρόσωπόν σου! θέλω νὰ μάθω καὶ θὰ μάθω ποῖος εἶσαι.»

Ἄλλ' ἀντίστην ἐπὶ στιγμὴν προσθέτων:

«— Λοιπὸν, εἶσαι πεπεισμένος ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὸ Κίτρινον Δόμινον. Πολὺ καλὰ τὴν στιγμήν με καλὰ, ὅλοι, καὶ εἶπατε ἂν με νομίζετε ἄνθρωπον ἰκανὸν νὰ φονεύσῃ τὸν κύριον Βένσων.»

Καὶ διὰ ταχεῖας κινήσεως ἀφῆρσα τὴν προσωπίδα, καὶ παρέδωκα τὸ ὀλέθριον Κίτρινον Δόμινον εἰς τὰς ἀνυπομόρους χεῖρας τοῦ Ἄρτλεῦ Βένσων.

Ἡ συνέπεια ἦτο κραυγὴ ἐκπλήξεως δι' ὅλους ἐκείνους πρὸς τοὺς ὁποίους τὸ ἀποκαλυφθὲν πρόσωπον ἦτο ξένον, καὶ βλασφημία δι' ἐκείνους εἰς τὸν ὅποιον ἡ ἐκπλήξις τῆς στιγμῆς ἐκείνης θὰ τὸν κατεκλόνησε σχεδόν.

«— Κακοῦργε! ἐκράυχασεν, ἐκτὸς ἐαυτοῦ, κατὰσκοπεῖ! τὴν στιγμήν ἐνόησα τὰ πάντα. Ὁ ἀδελφός μου σὲ ἐμίσησε διὰ νὰ με κατασκοπέη. Ὑπὸ τὰς ὁδηγίας του, ἐτόλμησας νὰ εἰσέλθῃς εἰς αὐτὴν τὴν οἰκίαν, νὰ εἰσδύσῃς ὡς σκώληξ ἐντὸς τῶν μυστικῶν τῆς, καὶ διὰ σατανικοῦ τρόπου ἐξισουμένου μόνον πρὸς τὴν αὐθαγαδίαν σου, ἐπωφελήθης τῆς περιστάσεως νὰ δηλητηριάσῃς τὸν πατέρα μου καὶ νὰ ρίψῃς τὰς τρομερὰς συνεπειὰς τοῦ κακούργημάτος σου κατὰ πρόσωπον τῆς θρηνοῦσας του οἰκογενείας. Ἦτο συνωμοσία καλῶς διοργανωθεῖσα ἄλλ' ἀνεκαλύφθη, κύριε, ἀνεκαλύφθη, ὡς θὰ ἴδῃς ὅταν θὰ σὲ ρίψω αὐριον εἰς τὰς φυλακάς.»

«— Κύριε Βένσων, ἀπεκρίθην ὠθῶν αὐτὸν μακρὰν μου ὡς πτῖλον, ἔχετε δίκαιον, ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς σπουδῆς σας καὶ τῆς ἐκπληξέως σας ἐκάματε μικρὸν λάθος. Μὲ καλεῖτε κατὰσκοπεῖν· εἶμαι πράγματι· ἀλλὰ κατὰσκοπεῖς ὑποβηθούμενος ὑπὸ

τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ εὐκόλως δὲν ρίπτομαι εἰς τὰς φυλακάς. Εἶμαι ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, κύριε, προσκεκολλημένος ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Μυστικὴν Ὑπηρεσίαν ἐν Βάσιγτων. Τὸ ἔργον μου εἶνε νὰ ἀνακαλύπτω κακούργηματα καὶ νὰ ἀποκαλύπτω τοὺς φαύλους ὑπὸ οἰανδήποτε καὶ ἂν φέρωσιν ἀπατηλὴν καλύπτραν.»

Καὶ τὸν προσέβλεψεν σταθερῶς κατὰ πρόσωπον.

Τότε ἀληθῶς αἱ πρειαὶ του ὠχρίασαν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ ὁποῖοι μέχρι τούδε ἐφύλαζαν τὴν σταθερότητα των, ἔπεσαν χαμαί.

«— Ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος!» ἐψιθύρισε ἡ δεσποινὶς Κάρρη: ὀπισθοδρομοῦσα ὡς ἐκ τοῦ παιοῦ τοῦ ἀδελφοῦ, τοῦ ὁποῖου μόλις πρὸ ὀλίγων ὥρων ἐνόμιζεν ὅτι ἡ καρδία περιέκλειε πᾶν ὅ,τι εὐγενὲς καὶ ἀγαθόν.

«— Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυβερνήσεως! ἐπανάλαθεν ὁ θεὸς Ἰωσήφ, τιμῶν με διὰ παρατεταμένου πλὴν κομικοῦ βλέμματός, ὡς ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τῆς ἐκπλήξεως.»

«— Ναί, ἀπεκρίθην· ἐὰν ἔχετε ἀμφιβολίας, φέρω μαζί μου ἐνδεικτικὰ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητός μου. Δι' αὐτῶν μόνων εὐρίσκομαι ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν, ἐποπτεύων τὰ τοῦ θανάτου τοῦ κυρίου Βένσων πρὸ μιᾶς ὥρας, ὅπισθεν τοῦ παραπετάσματος ἐκείνου· ἤκουσα τὴν ἀναφώνησιν τοῦ Ἰωνᾶ, μόλις ἀποσυρθέντος τοῦ ἐξώστου, εἶδον τὸν κ. Βένσων εἰσερχόμενον ἀπὸ τοῦ κοιτῶνός του, πίνοντα διὰ τοῦ ποτηρίου τὸν οἶνον, καὶ ἀκολούθως πίπτοντα εἰς τοὺς πόδας τοῦ υἱοῦ καὶ τῆς θυγατρὸς του. Δύναμαι λοιπὸν νὰ ὀρκισθῶ ὅτι ἐὰν ὁ κύριος Βένσων ἐπιε δηλητήριον, εἶχε τοῦτο ριφθῆ εἰς τὸ ποτήριον προτοῦ αὐτοῦ ἢ τὸ Κίτρινον Δόμινον εἰσέλθῃ εἰς αὐτὰ τὸ δωμάτιον. Ποῖος τὸ ἔρριψεν ἐκεῖ, σὺς θὰ ἀποφασίσετε· αὐτὴν τὴν νύκτα ἐξετέλεσα τὸ καθήκον μου.»

Καὶ ὑποκλινόμενος ἀπεσύρθη τοῦ ὀμίλου ἐκείνου καὶ ἐχώρησα πρὸς τὴν θύραν.

Ἄλλ' ἡ φωνὴ τῆς δεσποινίδος Κάρρης τόσον ἦτο ἰκετευτική, ὥστε μετ' ἠνάγκασε νὰ σταματήσω.

«— Μὴ φύγετε, εἶπε· τοῦλάχιστον εἶπατέ μοι ποῦ εἶνε

ὁ ἀδελφός μου Ἰωσήφ. Ἐἶνε ἐδῶ, εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν ἢ διωργάνωσε τὴν ἀπάτην αὐτὴν μακρόθεν; Ἐἶμαι ὀρφανή, κύριε, διότι δὲν ἔχασα μόνον προσφιλέστατον πατέρα, ἀλλ' ὡς φοβοῦμαι, καὶ ἀδελφόν, πρὸς τὸν ὅποιον μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶχον πᾶσαν ἐμπιστοσύνην. Εἶπατέ μοι λοιπὸν ἐάν θὰ μείνη ἀνυπεράσπιστος ἀτυχιστάτη νέα ὡς ἐγὼ καὶ ἐάν πρέπει νὰ ἐγκαταλείψω πᾶσαν ἐλπίδα συμπαθείας καὶ προστασίας ὑπὲρ τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰωσήφ.

«— Ὁ ἀδελφός σας Ἰωσήφ, ἀπεκρίθη, δὲν γνωρίζει τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου. Αὐτὸς καὶ ἐγὼ εἴμεθα ἐντελῶς ξένου· ἀλλ' ἐάν εἶνε ὑψηλός, εὐρύνοτος νέος καὶ μοὶ ἁμοιάζει ὀλίγον κατὰ τὴν μορφήν, μὲ ἐρυθρὰς ὄμως παρειὰς καὶ ξανθὴν βοστρυχώδη κόμην, ἤμπορῶ νὰ σὰς πληροφρήσω ὅτι παρετήρησα τὸν νέον τοῦτον νὰ εἰσέλθῃ πρὸ μιᾶς ὥρας ἐντὸς τῆς ἀναδενδράδος, κατὰ τὴν νοτιοδυτικὴν γωνίαν τοῦ κήπου.

«— Ὅχι, εἶνε ἐδῶ, ἠκούσθη φωνὴ ἰσχυρὰ ὀπισθὲν μου.

Καὶ μετὰ τυχύτητος ἐνεφανίσθη πλησίον μου ὠραῖος, ὑψηλός νέος, ὁ ὅποιος ἀνεφώνησεν :

— Ἄρτλεῦ! Κάρρη, Ἐδίθ! τί ἀκούω; ὁ πατήρ μου εἶνε ἀσθενής, ὁ πατήρ μου ἀποθνήσκει ἢ ἀπέθανε; καὶ μ' ἀφίσατε νὰ περιφέρωμαι ἐντὸς τῆς ἀναδενδράδος, ἐνῶ σεῖς εὐρίσκεσθε πλησίον τῆς κλίνης του καὶ ἐλάβατε τὴν εὐχὴν του; Αὕτη εἶνε ἡ ἀνταμοιβή, τὴν ὅποιαν μοὶ ὑπεσχήθη, Ἄρτλεῦ; αὕτη εἶνε ἡ ἀδελφική σου ἀφοσίωσις; Κάρρη; αὕτη ἡ ἀγάπη καὶ ἡ φροντίς διὰ τὰ συμφέροντά μου, Ἐδίθ;

«— ὦ! Ἰωσήφ, ἀγαπητὴ Ἰωσήφ, δὲν πταίομεν ἡμεῖς μὴ μᾶς ἐπιπλήξῃς, ἔσπευσε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Κάρρη. Ἐνομίζομεν ὅτι ἦσο ἐδῶ. Εὐρέθη ἐδῶ ἄνθρωπός τις, ὁ ὅπισθὲν σου εὐρισκόμενος, ὁ ὅποιος σοὶ ἁμοιάζει καθ' ὅλα, καὶ εἰς αὐτὸν ἐδώσαμεν τὸ ὄμοιον καὶ παρ' αὐτοῦ ἐμάθομεν...

«— Τί; κεραυνοβόλον ἐξῆλθε τοῦ λάρυγγος τοῦ νέου γίγαντος, ὡς ἔστρεψεν ἐπὶ τῆς πτέρνας καὶ μὲ ἀντεμετώπισε.

«— Ὅτι ὁ ἀδελφός σας Ἄρτλεῦ εἶνε κκαοῦργος, εἶπον προσβλέπων αὐτὸν σταθερῶς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

«— Θεέ μου! ἦτο ἡ μόνη του ἐκφώνησις».

Καὶ ἐστάθη ἡρέμα παρκατηρῶν τὸν τρέμοντα ἀδελφόν του.

«— Κύριε, εἶπον πλησιαζῶν τὸν θεῖον Ἰωσήφ, ὅστις ἀφ' ἐνὸς μὲν, ὡς ἐκ τῆς προθυμίας του νὰ ἀσπασθῇ τὸν νεωστὶ εἰσελθόντα, καὶ τοῦ τρόμου ἀφ' ἑτέρου τῶν συνεπειῶν τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐκείνης συνέντευξέως, ἀμφεταιλαντεύετο ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέρους εἰς τὸ ἄλλο διὰ τρόπον ἀρκετὰ κωμικοῦ, πὸ θεωρεῖτε εὐπρέπες νὰ ἐκφράσετέ κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν μεγαλοφώνως τὰς ὑποψίας, τὰς ὁποίας, ὡς ἐκ τῆς κλοσύνης σας, ἐψιθυρίσατε εἰς τὸ οὖς μου πρὸ μιᾶς ὥρας; Ἐχετε λόγον διὰ νὰ μεταβάλετε τὴν γνώμην σας, καὶ νὰ ἀποφανθῆτε τίς τῶν δύο υἱῶν ἠγοῖε τὸ συρτάριον τοῦ κυρίου Βένσων καὶ ἐσπετερίσθη τὰ συναλλάγματα, τὰ ὅποια εὐρέθησαν κατόπιν εἰς τὸ κοινόν των ὀματίων, ἤδη ὅτε παρατηρεῖτε τὸ καταβεβλημένον πρόσωπον τοῦ ἐνὸς καὶ τὸ σταθερὸν βλέμμα τοῦ ἄλλου;»

«— Ὅχι, ἀπεκρίθη ζωηρῶς παρατηρῶν τὴν ταραχὴν τοῦ Ἄρτλεῦ.

Καὶ προχωρήσας ἐστάθη μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, τοὺς ὁποίους προσέβλεψε τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου διὰ παρατεταμένου βλέμματος, τὸ ὅποιον ἀνεβίβασε τὸ ἐρύθημα ἐπὶ τῶν

παρειῶν τοῦ Ἄρτλεῦ. Ὁ Ἰωσήφ ἴστατο ἐν ἀνδρική ὑπερφανείᾳ καὶ σταθερότητι.

«— Ἰωσήφ, εἶπε, τρία ἔτη τώρα ἡ ζωὴ σου ἦτο σκοτεινὴ. Κατηγορήθης ὑπὸ τοῦ πατρός σου διὰ τρομερὸν κκούργημα, ἀποφασιστικῶς ἠρνήθης νὰ ἀποδείξῃς τὴν ἀθωότητά σου, καί τοι προσφιλῆς νέα κόρη περιέμενε ὑπομονητικῶς ν' ἀποδειχθῇ ἡ ἀθωότης σου ὅπως πὲ νυμφευθῇ. Εἰς τὴν οικογένειάν σου ἡ σιωπὴ αὐτὴ ἐσήμαινε ἐνοχλήν, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ καὶ τοὺς περὶ ἐμὲ ἀφοσίωσιν καὶ αὐταπαρησιν. Ἰωσήφ, ἔκρινον ὀρθῶς, καθὼς καὶ ἡ Ἐδίθ; Ὁ πατήρ, τὸν ὅποιον τόσον ἠγάπησας καὶ ἐφοβείσο μὴ λυπηθῇ, ἀπέθανεν. Ομιλήσον λοιπὸν. Ἐκλεψες ἢ δὲν ἐκλεψες σὺ τὰ συναλλάγματα, τὰ ὅποια πρὸ τριῶν ἐτῶν κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν εὐρέθησαν εἰς τὸ ἐρμάριον καὶ εἰς τὸ προσκεφάλαιον τῆς κλίνης σου; Ἡ μέλλουσα εὐδαιμονία, ὄχι μόνον τῆς πιστῆς αὐτῆς κόρης, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνυπερασπίστου ἀδελφῆς, ἡ ὅποια ἐπίστευεν εἰς τὴν ἐνοχλήν σου, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τῆς ἀπαντήσεώς σου.

«— Ἄς ἀπαντήσῃ ὁ ἀδελφός μου, ἀπήντησεν ὁ Ἰωσήφ σταθερῶς.

«— Ὁ ἀδελφός σου δὲν θὰ μιλῆσῃ, ἀπεκρίθη ὁ θεῖος. Δὲν βλέπεις ὅτι πρέπει νὰ ἡμιλήσῃς σὺ; εἶπέ, λοιπὸν. Εἶσαι ἐνοχος, ὡς ἐνομίζεν ὁ πατήρ σου, ἢ ὄχι; Ἄς ἀκούσωμεν, Ἰωσήφ.

«— Δὲν εἶμαι! ὠμολόγησεν ὁ νεανίας κλίνων τὴν κεφαλὴν μεθ' ὕψους ἀληθοῦς αἰδοῦς, ἡ ὅποια βεβαίως ἐπλήγωσε τὴν καρδίαν τοῦ ἀδελφοῦ του.

«— ὦ, τὸ ἐγνώριζον, τὸ ἐγνώριζον! ἀνεφώνησε περιχαρῆς ἡ Ἐδίθ, ἡ ὅποια ἔτρεξε καὶ τὸν ἔδραξεν ἀπὸ τῆς χειρός, ἐν ᾧ ταῦτοχρόνως ἡ ἀδελφὴ του ἔδραξε τὴν ἄλλην.

Ἡ σκηνὴ ἐκείνη φαίνεται ὅτι ὤθησε τὸν Ἄρτλεῦ Βένσων μέχρι μανίας. Παρετήρει περίξ καὶ ἐκραύγαζε μὲ τόνον φωνῆς, ὁ ὅποιος ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ τῆς μνήμης μου :

«— Κάρρη! Ἐδίθ! μὲ ἐγκαταλείπετε, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἐξέφερε τὴν λέξιν αὐτὴν, τὴν ὅποιαν ὅποιοςδήποτε κκούργος ἠθέλεν ἐκφέρει. Αὕτη εἶνε ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ πίστις τῶν γυναικῶν; Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ περιμεινῶ πρὸ ἀδελφῆς προσφιλοῦς; Σὺ τοῦλάχιστον πάντοτε μ' ἐνεπιστεύεσο, θὰ στραφῆς ἐναντίον μου, διότι ἀπατηλὸς κατασκοπος καὶ ἀδελφός συνηνώθησαν ὅπως μὲ καταστρέψουν;»

Ἄλλ' ἡ μὲν Κάρρη τὸν προσέβλεψεν ἀφελῶς καὶ ἐκίνησε σεμνῶς τὴν κεφαλὴν οὐδὲν ἀπαντήσασα, ἐν ᾧ ἡ Ἐδίθ, μὲ ὀφθαλμούς προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ τεταραγμένου προσώπου τοῦ ἐραστοῦ τῆς, οὐδὲ ἐφαίνετο ἀκούσασα τὰς ἰκετευτικὰς λέξεις, αἱ ὅποια ἀπηυθύνθησαν πρὸς αὐτὴν.

Τοῦτο παρῶργισε σφοδρότατα τὸν Ἄρτλεῦ Βένσων. Θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἐξέβλεπε στεναγμὸν ὀδύνης καὶ ἀπελπισίας καὶ ἐροίφθη ἐπὶ ἔδρας ἐκτὸς ἐαυτοῦ. Ἄλλὰ πρὶν ἢ δυνηθῇ κανεὶς ἐξ ἡμῶν νὰ προχωρήσῃ οὔτε ἐν βῆμα πρὸς αὐτὸν, πρὶν ἢ τὰ βλέμματα τοῦ ἱατροῦ καὶ ἐμοῦ συναντηθῶσιν εἰς ἀμοιβαίαν συνεννόησιν εἶχε καὶ πάλιν ἀναπηδήσει, καὶ δι' ἀπελπιστικῶν κινήματός ἤρπασε τὴν ἔδραν ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐκάθητο καὶ τὴν ὕψωσεν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του.

«— Μωροὶ! τυφογέροντες! ἀνεφώνησεν, ἐνῶ τὰ μανιώδη βλέμματά του ἐστρέφοντο ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ σταματῶντα πλειότερον ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ μου, ὡς ἐάν ἐκεῖ ἀνεγίνωσκε τὸ πραγματικὸν μυστικὸν τῆς καταπτώσεώς του, καθὼς καὶ τὴν ἀπόφασιν τῆς μελλούσης του τύχης.

» — Νομίζετε ὅτι τίποτε πλέον δὲν δύναμαι γὰρ πράξω, ἐ-
πρόσθεσεν, ὅτι τίποτε ἄλλο δὲν ἔχετε νὰ πράξετε εἰμὴ νὰ μέ-
νετε ἀκίνητοι καὶ νὰ παρατηρήτε πῶς ἀποδέχομαι τὴν ἡτ-
τάν μου· ἀλλὰ εἶμαι ἀνὴρ, ὁ ὁποῖος δὲν ὁμολογεῖ ἡτταν. Θὰ
προσφέρω μίαν λέξιν, ἣτις θὰ μεταβάλλῃ τὰ πράγματα. Ἄ-
κούσατε καὶ ἄς ὁμολογήσῃ ὁ ἀδελφός μου πόσῃ χαρὰν θὰ
ἀντλήσῃ ἀπὸ τῆς νίκης του».

Καὶ ρίπτων μακρὰν τὴν ἔδραν, τὴν ὁποῖαν ἐκράτει ὑπὲρ
τὴν κεφαλὴν του, ἔφυγεν ὡς βέλος ἐκ τοῦ δωματίου.

Ἡ Κάρρη Βένσων ἐξέβαλλε τότε κραυγὴν φρικωδῆ καὶ
παρατεταμένην καὶ ἔτρεξε πρὸς τὴν θύραν. Προσπάθουν
νὰ τὴν σταματήσω, ἀλλ' ἦτο περιττόν. Πρὶν ἢ προφθάσῃ
νὰ ἐξέλθῃ, αἰφνίδιος καὶ ὄξυς κρότος ἠκούσθη εἰς τὸν διάδρο-
μον, καὶ ἐμάθημεν ὅτι ἡ τελευταία τρομερὰ λέξις τῆς τρα-
γωδίας τῆς νυκτὸς ἐκείνης εἶχε προσφερθῆ.

Ὁ Ἄρτλεῦ Βένσων ἠτύοκτόνησε.

Τὸ ἀληθές μυστικὸν τῆς πράξεως τοῦ Ἄρτλεῦ Βένσων εἰς
τὴν ὑπόθεσιν ἐκείνην δὲν ἀνεκαλύφθη. Ὅ,τι ἐπρομελέτησε βί-
αιον θάνατον κατὰ τοῦ πατρὸς του οὐδεὶς τῶν παρευρεθέντων
ἐκεῖ κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην νύκτα ἀμφέβαλλε ποτέ. Ὡς
ἐπίσης εἶχε προμελετήσει νὰ ἐπιρροίῃ τὴν ἐνοχὴν ἐπὶ τοῦ ἀ-
θώου ἀδελφοῦ του· τοῦτο ἦτο πασιφανές, καὶ μάλιστα μετὰ
τὴν ὁμολογίαν τὴν ὁποῖαν ἠκούσαμεν παρὰ τοῦ Ἰωῆ, ὅτι
ἐξῆλθεν εἰς τὸν ἐξώστην καὶ πικρήθη διὰ τοῦ παραθύρου,
τῆ ρητῆ διαταγῆ τοῦ Ἄρτλεῦ, τοῦ νεωτέρου του κυρίου. Ἀλλὰ
ἡ αἰτία, ἡ ὁποία ὤθησε τὸν φοβερὸν ἐκείνον κακοῦργον νὰ
προβῆ εἰς τοιοῦτον μυσκρὸν ἐγκλημα οὐδέποτε θὰ γνωσθῆ,
ἐκτὸς μόνον ἂν ὑποθέσῃ τις ὅτι τὸ ἀνκμφισθήτητον πάθος
του πρὸς τὴν ὥρϊαν Ἐδιθ ἢ ἡ πλήρωμὴ ἀπαιτητῶν χρειῶν,
τὰ ὁποῖα δὲν ἐτόλμα νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα του, τὸν ἡ-
νάγκασαν πρὸς τοῦτο.

Οὐδέποτε ἐφανέρωσα εἰς τὴν οἰκογένειαν ἐκείνην τὴν ἀλη-
θῆ φύσιν τῶν αἰτιῶν, τὰ ὁποῖα μὲ παρεκίνησαν νὰ ὑποδυθῶ
τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ὑπεδύθη κατὰ τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην νύκτα.
Ἡ δεσποινὶς Κάρρη καὶ οἱ λοιποὶ ὑπέθεσαν ὅτι ὑπήκουον μόνον
εἰς τὰς ὑπὸ τοῦ κυρίου Βένσων δοθείσας μοι διαταγὰς· οὐ-
δέποτε τοὺς ἐξηπάτησα.

Τὰς λεπτομερεῖας ταύτας τῆς μυστικῆς μου ὑπηρεσίας,
δὲν θὰ ἐδημοσίεον ποτέ, ἂν μακρὰν τῆς πόλεως ἐκείνης εὐ-
ρισκόμενος, δὲν ἀνεγίνωσκον εἰς τινα ἐφημερίδα τοὺς γάμους
τοῦ Ἰωσήφ Βένσων μετὰ τῆς Ἐδιθ.

Οἱ κιβέηλοισὶ ἀνεκαλύφθησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν, ἀλλ'
οὐχὶ δι' ἐμοῦ.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν)

Φ.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΚΑΙ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Μ Ι Μ Η Σ Ι Σ

Ὁ Παῦλος Θ ... — εἰς τῶν διασημοτέρων ζωγράφων τῶν
Ἀθηνῶν — ἐνυμφεῦθη πρό τινων ἐτῶν ἐξ ἔρωτος πτωχοτά-
την νεάνιδα ἀσῆμου οἰκογενείας τῆς πρωτεύουσας. Τὸ γεγονός
τοῦτο παρήγαγε κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οὐχὶ εὐάρεστον αἰ-

σθησιν παρὰ τῷ Ἀθηναϊκῷ κοινῷ, χρησιμεύσαν καὶ ὡς ἀφε-
τηρία πικροειδῶν κακολογιῶν, ἐναντίον τοῦ διαπρεποῦς καλ-
λιτέχνου. Πολλοὶ ἐκ τῶν γνωρίμων καὶ φίλων του, ἀπεδοκί-
μασαν τὴν πράξιν του ταύτην, ἀποκαλοῦντες αὐτὸν ἐλα-
φροῦναλον.

Ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὸν γάμον τοῦ ἐν λόγῳ ζωγρά-
φου, ἐν τινι ἐσπερίδι ὑδομένη ἐν ἀριστοκρατικῷ οἴκῳ τῶν Ἀ-
θηνῶν, ὁμιλίαις γενομένης τυχαίως περὶ μιᾶς εἰκόνας αὐτοῦ
βραβευθείσης ἐν τῇ τότε ἐκθέσει τῶν Παρισίων, πολλοὶ τῶν
παρισταμένων ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, ἤρξαντο νὰ ἐκφρα-
ζῶνται πολὺ δυσμενῶς περὶ αὐτοῦ, διὰ τὴν ἀνοησίαν, ἣν εἶχε
διὰπράξει, νυμφευθεὶς πτωχὴν καὶ ἀσημον νεάνιδα, καὶ ἐξά-
γοντες ἐκ τούτου ἐπιβχρυστικὰ συμπεράσματα, ὅσον ἀφορᾷ
τὸν χαρακτῆρα του καὶ τὰ αἰσθήματά του.

Εἰς τῶν στενῶν αὐτοῦ φίλων, ὁ Μ... παρευρισκόμενος ἐκεῖ,
ἐπενέβη εἰς τὴν συζήτησιν, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν του.

— Ἐπιτρέψατέ μοι, κυρίαὶ καὶ κύριοι, εἶπεν, ὅπως σὰς
διηγήθῳ ἐν συντομίᾳ περιστατικόν, ἀσχετον μὲν κατ' ἐπι-
φάνειαν πρὸς τὸν γάμον τοῦ Παύλου, πολλὰ ὅμως μαρτυ-
ροῦντος περὶ τοῦ καλλίστου χαρακτῆρος καὶ τῶν σπανίων
αἰσθημάτων αὐτοῦ :

« Ὡς γνωρίζομεν πάντες, ὁ φίλος μου Παῦλος κατώρθωσε
διὰ τῆς παραδειγματικῆς ὑπομονῆς καὶ φιλοπονίας του νὰ
σπουδάσῃ ἐφ' ὀλοκλήρον πενταετίαν ἐν Μοναχῷ, ἄνευ τῆς
ἐλαχίστης συνδρομῆς ἐκ μέρους τῆς στερουμένης τότε οἰκογε-
νείας του, καὶ νὰ διαπρέψῃ μάλιστα ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ
καλλιτεχνικῷ κόσμῳ.

» Ὅποταν ἐπανῆλθεν ἐνταῦθα, ὅπως ἐξασκήσῃ τὴν ὥρϊαν
τέχνην του, μὲ ὅλον τὸ κύρος, ὅπερ ἔφερε τὸ ὄνομα του, αἱ
εἰκόνας του ἔμενον ἐπὶ μῆνας ὀλοκλήρους ἄνευ ἀγοραστῶν. Τὰ
οἰκονομικά του, ὡς ἐκ τούτου, εὐρίσκοντο εἰς ἀθλίαν κατὰ-
στασιν. Πολλάκις ἐστερεῖτο τῶν ἀναγκῶν ἐξόδων πρὸς δια-
τροφήν ἑαυτοῦ καὶ τῶν γονέων του, μεθ' ὧν ἐζῆ, εἰς ἐπίμε-
τρον δὲ ἐπῆλθε τότε καὶ ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ προσφιλοῦς
αὐτοῦ πατρὸς. Στερούμενος χρημάτων, ὅπως ἀγοραστὴ ἴδιον
γῆπεδον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ πρὸς ταφὴν αὐτοῦ, ἠναγκάσθη νὰ
τὸν ἐνταφιάσῃ ἐν τῷ κοινῷ χώρῳ τῶν πτωχῶν. Μετὰ τινὰς
μῆνας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, αἱ ἐργασίαι του ἤρξαντο κά-
πως βελτιοῦμεναι. Τὰς πρώτας δὲ αὐτοῦ οἰκονομίας ἐσπευσε
νὰ χρησιμοποίησῃ πρὸς ἀγοράν ἴδιου γηπέδου, ἐν τῷ νεκρο-
ταφείῳ, ἐφ' οὗ ἀνήγειρεν ἀπλοῦν μὲν, ἀλλὰ καλλιτεχνικώ-
τατον οἰκογενειακὸν τάφον. Θὰ ὁμολογήσητε, ἐλπίζω, κυρίαὶ
καὶ κύριοι, ὅτι ἡ πράξις του αὕτη, ὑπαγορευμένη ἐξ ἀγνοῦ
οἰκονομικοῦ αἰσθήματος, ἐνεῖχε μεγάλην εὐσίαν ἀυταπαρητήσεως. Νὰ
εἶνε κανεὶς εἰκοσιπενταετής, νὰ παλαίη νυχθημερόν ὅπως
κερῶζῃ τὸν ἐπιούσιον ἄρτον του, ἀμα δὲ ἀποκτήσῃ ἑκατον-
τάδας τινὰς δραχμῶν νὰ τὰς θυσιάζῃ εἰς τὴν μνήμην τοῦ
ἀποθανόντος πατρὸς του, μοὶ φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε κοινὴ
πράξις. Ὁ σκοπὸς ὅμως τῆς διηγήσεώς μου ταύτης δὲν ἐγ-
κεῖται ἐν τῷ περιστατικῷ τούτῳ, καὶ ἐξἠκολουθῶ :

» Ἀμα ἐπεράτωθη ἡ κατασκευὴ τοῦ μνημείου, ὁ Παῦλος
ἀπεφάσισε νὰ μεταφέρῃ ἐν αὐτῷ τὸ λείψανον τοῦ πατρὸς
του. Ἐσπευσε δὲ νὰ ἀνκοινώσῃ τοῦτο πρὸς τὴν καλὴν του
μητέρα, τῆς ὁποίας, ἐν παρόδῳ εἰρήσθω, τὸ μόνον ὄνειρον ἦτο
ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πολυκλαύστου συζύγου της, ἡ ἀνέγερ-
σις οἰκογενειακοῦ τάφου, καὶ ἦτις τῷ ἀπήντησεν, ὅτι ἐπεθύ-

μει νὰ παρασταθῆ εἰς τὴν μεταφορὰν τοῦ λειψάνου. Ὁ Παῦλος φοβούμενος δι' αὐτὴν τὰς συνεπείας σφοδρῶς συγκινήσεως, ἠναντιώθη κατ' ἀρχάς, τέλος ὄμως ὑπέικων εἰς τὰς θερμὰς ἱκεσίας καὶ τὰ δάκρυά της. τῇ ὑπέσχεθη νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπως παραστῆ εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην τελετήν.

»Τὴν ὀριθεύσαν ἡμέραν μετέβησαν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὴν πόλιν τῶν νεκρῶν. Εἰς ἀρχαῖος φίλος τοῦ μακαρίτου ἔλαβε τὴν καλωσύνην νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Ἡ δυστυχὴς μήτηρ τοῦ Παύλου, ἐφ' ὅσον ἐπλησίαζον πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, ἠσθάνετο πὰς δυνάμεις αὐτῆς ἐκλείπουσας. Ἡ ἀνάμνησις εὐτυχῶν ἡμερῶν τοῦ παρελθόντος, καθίστα ἀλγεινότερον τὸ παρόν. Ὁ οἰκογενειακὸς βίος ἔχει τὰς γλυκύτητας του καὶ τὰς θλίψεις του. Ἐννοεῖται ὅτι πλήρης πάντοτε ἀρμονία δὲν δύναται νὰ βασιλεύῃ ἐν τῇ οἰκογενειακῇ ἐστία, ἀλλ' ἡ ἀμειβιαία συμπάθεια καὶ ἀγάπη ἠδύνηι, κατὰ τὸ πλεῖστον, τὰς ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν χαρακτήρων προερχομένας διαφωνίας. ἡ δὲ ζωὴ ρεεῖ τότε ὀμκλή, γλυκεῖα, ἀφίνουσα εὐαρέστους ἀναμνήσεις, ὧν ἀναλογίζεται τις τὴν ἀξίαν, ὅποταν ἀποχωρισθῆ διὰ πικρὸς τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ οἴκου.

»Τὸ ὑπολειπόμενον τῆς διηγήσεως, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀφηγητής, εἶνε τὸσον φρικῶδες ὅσον καὶ πλήρες μεγαλείου.

»Οἱ νεκροθάπται εἶχον ἀνασκάψει τὸν ἐμπερικλειόμενον τὸν πατέρα τοῦ Παύλου λάκκον. Ὑπελείπετο δὲ μόνον ἡ μετακόμισις τοῦ φερέτρου μετὰ τοῦ ἐν αὐτῷ πτώματος ἐν τινι μολυβδίνῳ κιβωτίῳ, τοποθετημένῳ ἐντὸς τοῦ νεοδημητοῦ οἰκογενειακοῦ τάφου, μέτρα τινὰ ἀπέχοντος.

»Ἡ μεταφορὰ ὄμως τοῦ σκωληκοβρώτου καὶ σεσηπότητος ξυλίνου φερέτρου καθίστατο δυσκολωτάτη. Ὅποταν δὲ οἱ νεκροθάπται, ἀνασύραντες αὐτὸ ἐκ τοῦ βαθοῦς τοῦ λάκκου, ἠθέλησαν νὰ τὸ μετακρίσωσιν, αἱ ἀποτελοῦσαι αὐτὸ σεσηθρωμέναί σάνιδες διεράγησαν, τὸ δὲ ἐν αὐταῖς πῶμα ἀνεφάνη ἀποτρόπαιον τὴν θεάν καὶ ἀπειλοῦν νὰ κυλισθῆ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ὁ νεκρὸς μας ζωγράφος ὀρμήσας τότε, ἤρπασεν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐσπευσε νὰ τὸ ἐναποθέσῃ μετὰ θρησκευτικῆς εὐλαθείας ἐντὸς τοῦ παρακείμενου οἰκογενειακοῦ τάφου!

»Ἄς ἐξετάσωμεν ἤδη μετ' εὐσυνειδησίας τὴν γενναίαν αὐτὴν πράξιν τοῦ ἥρωος μας: Ποῖος ἐξ ἡμῶν θὰ εἶχε τοσοῦτον θάρρος καὶ τοσαύτην παρρησίαν πνεύματος, ἵνα πράξῃ ὅ,τι ἐπραξεν ἐκεῖνος; Οὐδεὶς βεβαίως.

»Ἡ θεὰ τοῦ θανάτου καταπτοεῖ, ἀπωθοῦσα μακρὰν καὶ τὸν ἀπαθέστατον τὸν ἀνθρώπων. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος νεκροθάπται, δειλιῶσι νὰ ἐγγίσωσι πῶμα.

»Μεγάλῃ ἀληθῶς ὑπῆρξεν ἡ αὐταπάρησις τοῦ Παύλου καὶ ἡ ἀφοσίωσις του πρὸς τὴν σεπτὴν μνήμην τοῦ πατρός του, διὰ νὰ πράξῃ ἐκεῖνο, ἐπὶ τῷ ἀπλῷ λογισμῷ τοῦ ὑποσίου μόνον ἡμεῖς ἅπαντες φρικώμεν. Μὴ ἀδικῶμεν λοιπὸν αὐτὸν δι' ἐντιμον πράξιν, ἡμεῖς οἱ πολὺ κατώτεροι του ὄντες κατὰ τὸ ψυχικὸν σθένος καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν αἰσθημάτων. Τίς οἶδε ἂν ἐν τῇ ἀσῆμῳ καὶ πτωχῇ ἐκείνῃ νεάνιδι δὲν ἀνεῦρε τὴν ἐνσάρκωσιν τοῦ ἰδανικοῦ του...

»Ἄλλως τε, κύριοι καὶ κυριαί, προσθέσε μειδιῶν ὁ ἀφηγητής τῶν ἀνωτέρω μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν, ἡ πτωχεῖα τῆς συζύγου τοῦ φίλου μου, ἡ μαγνητικὴ αὐτῆ βελόνη, ἡ ἐλκύουσα ἐφ' αὐτῆς τοὺς κεραυνούς τῶν κακογλωσσισῶν σας, ὡξυ-

δῶθη, νομίζω, ἤδη, ἀπολέσασα ὀλοσχερῶς τὴν δύναμιν της διὰ τῆς κολοσσάας περιουσίας, ἣν ἀφῆκεν αὐτῇ γοργία φιλόργυρος θεία της, ἣτις ἀπέθανε πρὸ ἡμερῶν ἐν Τεργέστη, καταστήσασα εὐτῷ σεβαστότερον, καὶ ἐν τοῖς μεγάλοις κύκλοις, τὸ ὄνομα τοῦ φίλου μου καὶ τὸ τῆς συζύγου του».

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ

Ἐχόντες ἔτοιμον πρὸς δημοσιεῖσιν ἐκτενῆ μυθιστορίαν μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων, ἀπεφασίσαμεν, διὰ τὸ ἀκαταλληλὸν τῆς ἐποχῆς, ν' ἀναβάλωμεν τὴν δημοσιευσίν της δι' ἀργότερον, καταχωρίζοντες πρὸς τὸ παρόν εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» τὸ ἤδη δημοσιευόμενον μυθιστόρημα, ἵνα δὲ ἡ ὕλη ἐπαρκέσῃ μέχρι τοῦ προσεχῶς μηνός, ἠναγκάσθημεν νὰ συντάμωμεν τὸ φύλλον κατὰ τινὰς σελίδας, ἀλλ' ἐκ τούτου οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ οὐδὲν ἔχουσι ν' ἀπολέσωσι, καθότι τὴν ἔλλειψιν αὐτῆν ἀργότερον θ' ἀναπληρώσωμεν εἴτε διὰ προσθήκης φύλλον, εἴτε ὑπολογίζοντες εἰς τὴν συνδρομὴν των τὴν καθυστέρησιν αὐτῆν.

Τὸ νέον ἡμῶν πρὸς δημοσιεῖσιν ἔργον εἶνε ἡ

ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΑ

μεγάλῃ μυθιστορίᾳ ἐκ τῶν δραματικωτάτων τοῦ μοναδικοῦ Ἰουλίου Μαυροῦ, μετὰ λαμπρῶν εἰκόνων. Ποιοῦμεν ἐπίσης ἀπὸ τοῦδε γνωστὸν ὅτι ἀποπερατωθέντων ἤδη τῶν δημοσιευόμενων ἔργων, θὰ μετολαβῆσῃ καὶ μικρὰ διακοπὴ, τὰ δὲ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» θὰ εἰσελθῶσιν εἰς νέαν περιόδον, καθ' ἣν θὰ μεταρρυθμισθῶσι ριζικῶς, ἀναλαμβάνοντα μὲν τὴν ἀρχικὴν τῆς πρώτης αὐτῶν ἐμφανίσεως μορφήν, καὶ πορείαν, ἀλλὰ καὶ μὲ νέαν ἐμφανιζόμενα ζωὴν. Θὰ ἐκδίδονται δὲ κατὰ Πέμπτην καὶ Κυριακὴν, ὡς καὶ πρότερον. Τὰ περὶ τούτου θὰ ἐκθέσωμεν προσεχῶς ἐκτενέστερον εἰς εἰδικὴν γνωστοποίησιν, ἵνα λαβῶσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἰδέαν τῆς μορφῆς τῆς νέας περιόδου τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» καὶ τῆς ἐν αὐταῖς δημοσιευθησομένης ὕλης.

Μετὰ οὐκ αὐτῆ ἀνελλιπῆ ἐκδοσιν, πεποιθήμεν, ὅτι οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ καὶ ἀναγνώσται θὰ ἐπιτρέψωσιν ἡμῖν μικρὰν ἀναπαυλάν, ἀρκούντως δεδικοιολογημένην. Τὸν πίνακα τῶν Περιεχομένων τοῦ Η' Τόμου τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» οἱ ἡμέτεροι συνδρομηταὶ θὰ λαβῶσι μετὰ τοῦ Α' Φύλλου τῆς Β' Περιόδου.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς μικρᾶς διακοπῆς θὰ ἐπιδιδώσωμεν δραστηριῶς τὴν εἰσπραξίν των ὀφειλομένων συνδρομῶν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἐκκαθάρισιν παντὸς λογαριασμοῦ μετὰ τῶν κ. κ. ἀνταποκριτῶν, οἵτινες παρακαλοῦνται νὰ μὴ βραδύνωσι νὰ πράξωσι τούτο.

Κατὰ τὴν νέαν περίοδον τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» εἰς οὐδένα ἀνεξαιρέτως θὰ ἀποσταλῆ φύλλον, ἂν δὲν φροντίσῃ νὰ ἀποστείλῃ τὴν συνδρομὴν του ἐγκαίρως.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ

Πρὸ πολλοῦ ἐκδίδεται λίαν εὐδοκίμως ὑπὸ τοῦ κ. Ἰωάννου Κάλφογλου, ἐπιμελεία λογιῶν Κυριῶν, τὸ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω τίτλων περιοδικὸν διὰ Δεσποίνας καὶ Δεσποινίδας. Ἡ ἐκλεκτὴ καὶ παιδαγωγικωτάτη, ἀφθονὰ καλλιτεχνικὰ καὶ χρήσιμα ἐργόχειρα, εὐθηνία μοναδικὴ εἶνε τὰ κύρια προσόντα τῆς ἐν λόγῳ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΟΧΕΙΡΩΝ». Ἡ διεύθυνσις τῶν «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ» συνιστᾷ θερμότερα τὴν ἀπόκτησιν τοῦ λαμπροῦ τούτου περιοδικοῦ, ἀναλαμβάνουσα καὶ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν. Συνδρομὴ ἑτησία δι' ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος δραχ. 5, διὰ δὲ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 6.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΥΠΟΥΡΓΟΣ

— Καί τό λέγω, προσέθεσε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴ τὸ γνωρίζω, καί ἐπειδὴ ἀκόμη προχθές ἐνώπιον τοῦ βασιλέως ὁ ἀγαπητός μου φίλος Φαρινέλλης, εἶπεν εἰς τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητος πρὸς υἱάκων με: ἴδου ὁ πρῶτος ἀοιδὸς τῆς Εὐρώπης! πρὸς τὸν ὅποιον ἀπεκρίθη: ψευδεσαι, σὺ εἶσαι ὁ πρῶτος! ἀπὸ τὸν ἐγκουσιασμὸν καί τὸ ἀλλόκοτον ἠθὸς τοῦ ὅλοι ἀνεγνώρισαν τὸν περίφημον Καφφαρέλλην, ὁ ὅποιος ἐπὶ τῇ προστασί τοῦ Φαρινέλλη προσεκλήθη πρὸ ὀλίγου εἰς Μαδρίτην διὰ νὰ ψάλλῃ εἰς τὸ Ἰταλικὸν θέατρον με ἀμειβὴν πεντήκοντα χιλιάδων δουκάτων.

— Σινιὸρ Καφφαρέλλη, εἶπεν ὁ νέος ἰθαγενής: τὸ ἐννοῶ ἀνὴρ ὡς ὑμεῖς, νὰ τιμᾶται καί νὰ χαίρῃ τὴν ὑπόληψιν ἡμῶν τῶν ἀνδρῶν... ἀλλ' αὐτὸς ὁ ἀοιδὸς εἶνε... ἀπλῶς ἀοιδός!... αὐτὸς ὁ ὠραῖος καί ἐπαγωγὸς κύριος, διὰ τὸν ὅποιον τρελλαίνονται ὅλοι αἱ κυρίαί, ἀναμφιβόλως διότι μετέχει μᾶλλον τοῦ φύλου τῶν ἢ τοῦ ἰδικοῦ μας...

— Ἄ! μὰ τὴν Παναγίαν τοῦ Πιλάρ, ἀνέκραξε με ἀγανάκτησιν ὁ φέρων τὸν ἐρυθροῦν ἐπενδύτην, θὰ ὀνομασθῆς λοιπὸν ἀμαρτήμα τὸ δυστύχημά του! πταίει αὐτός, ἐάν, ἐνῶ ἐγενῆτο πατήρ μουσαρὸς καὶ ἀτιμος, τὸν ἠρωτηθῆσεν διὰ χειρὸς μισθωτῆς, στηρίζων τὸν πλοῦτόν του ἐπὶ τοῦ αἵσχυρος καὶ τῆς ἀτιμώσεως τοῦ υἱοῦ του;

— Perdonnate, ἀπεκρίθη ὁ Καφφαρέλλης διακόπτων αὐτόν, perdonnate signor, ἐάν ἀναδέχωμαι τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ πατρὸς του τὸν ὅποιον ἐγνώρισα! Μουσικὸς αὐτὸς ὁ ἴδιος, καί ἀγαπῶν περιπαθῶς τὴν μουσικὴν, θὰ ἐφρονεῖτο εὐχαριστῶς διὰ μίαν καθάτιναν: ἐλάτρευε καὶ λατρεῖται τὸν υἱόν του, ζῆ μόνον δι' αὐτόν: ἐάν δὲ ἐφάνη μουσαρὸς ἢ σαληρός, τὸ ἐπραξεν ἐκ πεποιθήσεως καὶ στοργῆς, διότι ἐπίστευεν ὅτι ἀποτελεῖ δι' αὐτοῦ ὄχι τὴν τύχην του, ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ υἱοῦ του: καὶ τὸ ἐκπληκτικώτερον εἶνε ὅτι ἠναγκασθῆ ὑπὸ τῆς πενίας ν' ἀφήσῃ τὸν υἱόν του, παιδίον ἔτι, καὶ ὅτι ὁ πτωχὸς Φαρινέλλης ἠγνώσει ὀλοτελῶς μέχρι τῶν δεκαοκτῶ ἐτῶν, τὸ καλὸν προτέρημα καὶ τὴν ἐξῆχον φωνὴν τὴν ὅποιαν εἶχε... καὶ μόνος ὁ πατήρ του ἐπανεβλῶν ἐκ τῆς Σιθρίας, ὅπου ἐκινδύνευσε ν' ἀποθάνῃ, ἔτρεξε περιχαρῆς πρὸς αὐτόν, λέγων:

»— Mio caro figlio, χρεωσταῖς εἰς τὴν στοργὴν μου ἕμετρον καὶ βέβαιον πλοῦτον.

»Τὴν εὐδαιμονίαν αὐτὴν μαθὼν ὁ υἱὸς του ἠθέλησε νὰ φρονεῖ τὸν πατέρα του καὶ μετὰ ταῦτα νὰ αὐτοκτονήσῃ!... Κατ' εὐτυχίαν, δὲν ἐξετέλεσε τὸν σκοπὸν τοῦ: εἰς ἀπελπίσιν δ' εὐρισκόμενος ἐφυγεν, ἀπεμακρύνθη τῆς πατρίδος του Νεαπόλεως, καὶ μεταβάς εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ἀνευ χρημάτων καὶ πόρων, μετέβαλε τὸ ἀληθές αὐτοῦ ὄνομα, καὶ ἐπωνομάσθη Φαρινέλλης, ὄνομα μετὰ ταῦτα τόσῳ δοξασθέν, ἐπορίζετο

δὲ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἄδων... καὶ ταχέως κατέστη πλούσιος καὶ ἐντιμος: ἐπειδὴ ὅλοι αἱ αὐλαί, ὅλοι οἱ βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης ἤριζον τίς πρῶτος νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ποτὲ φωνὴ ἀνθρωπίνῃ δὲν ἔκαμε τοιαῦτα θαύματα: δι' αὐτῆς ἀνεπέωσε καὶ ἐπραγματοποίησε τὰ θαύματα τοῦ ἀοιδοῦ Λίνου καὶ τοῦ καλλιγράφου Ὀρφέως, οἱ ὅποιοι, λέγουσι, διὰ τῆς μελωδίας τῶν ἐχογήτερον καὶ ἐξημέρου τὰ ἀγρία θηρία τῶν ὄσων! Καὶ ὅμως ὁ Φαρινέλλης τοὺς ὑπερέβη!... κατέθελξεν, ἠπάτησεν, ἐχογήτευσεν χαρκατῆρας ἔτι ἀγριωτέρους, τοὺς φθονοῦντας αὐτὸν αὐλικούς, τοὺς ἐχθρούς του, τοὺς ἀντιζήλους του... ἐμὲ τὸν ἴδιον, κύριοι!... ἐμὲ! τὸν πολὺν Καφφαρέλλην. Ἄκουσατε τί μοι συνέβη καὶ πῶς ἔτυχε νὰ τὸν γνωρίσω».

Τότε ἡ προσοχὴ ἐδιπλασιάσθη, καὶ ὅλοι αἱ κεφαλαὶ προετάνθησαν ὅπως ἀκούσωσι τὸν ἀοιδόν, ὅστις διὰ τῆς ἐφθαρμένης ἰταλικῆς τοῦ ἠκολούθησεν ὡς ἐξῆς.

ΙΕ'

— Ἦμῃν εἰς Λονδίνον, ἐνθὰ ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότητος ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὅλοι οἱ ἄρχοντες τῆς Ἀγγλίας με ἐνέπλησαν, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τιμᾶς καὶ γυνείας: ἐπειδὴ ἕως τότε δὲν ἀνεφάνη ὁ ἀντιζήλος μου. Ἐγένετο τότε πολὺς λόγος περὶ νέου πινὸς ὀνομαζομένου Φαρινέλλη, καὶ ἐπειδὴ εἶχε κάποιαν φήμην, ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα ἐπεθύμησαν νὰ μᾶς ἀκουσῶσι τραγωδοῦντας ἡμῶν. Ἦθελον ὡς ἦτο φυσικόν νὰ συγκρίνωσι τὸν μαθητὴν με τὸν διδάσκαλον. Ἐτραγώδησάμεν λοιπὸν ἐνώπιον ὅλης τῆς αὐλῆς, τὸν Ἀρθούρου τῆς Βρετανίας, μέγα μελόδραμα, κατὰ τὸ ὅποιον ἐγὼ παρίσταν τὸν τύραννον ἄγριον, ὁ δὲ Φαρινέλλης νέον πρίγκηπα ἀλυσόδετον, τὸν ὅποιον ὁ τύραννος ἐστελλεν εἰς τὸν θάνατον. Ἠρχίσα, καὶ πρῶτον ἔψαλα τὴν καθάτιναν τοῦ τυράννου... ἦτο ἐξαισία... ἦτο τύραννος πρῶτοφανής: καὶ τοσαύτην μελωδίαν εἶχε καὶ χάριν, ὥστε θὰ διήγειρεν εἰς ὄλεος καὶ εἰς τὸν βασιλέα αὐτόν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ἦτο τύραννος. Ὅθεν ἐν διαστήματι ἐνὸς τεταρτου δὲν ἠκούσθη ἀπὸ τὴν βροχὴν τῶν χειροκροτήσεων, καὶ ἔλεγον κατ' ἐμαυτὸν χαίρων, πτωχέ μου νέε, ἐχαθῆς... σὲ λυποῦμαι πολὺ, καλέ μου φίλε!... Ἀρχίζει ὁ Φαρινέλλης!... δὲν ἐχειροκροτοῦν πλέον... ἐκλαίον! καὶ ὅταν ἠκουσα τὴν γλυκεῖαν καὶ περιπαθῆ ἐκείνην φωνὴν, τοὺς οὐρανοὺς ἐκείνους φθόγγους, οἱ ὅποιοι συνεκίνησαν τὰ βάθη τῆς καρδίας μου... δὲν ἔβλεπον πλέον εἰμὴ δυστυχῆ νέον, ὁ ὅποιος τὰς χεῖρας ἐγειρων, με ἰκέτευσεν νὰ μὴ τὸν ἀποστερήσω ἀκόμη τοῦ φωτός τῆς ἡμέρας, τὸ ὅποιον ἦτο τόσον τερπνόν!

«Lascia mi ancor veder il sole»...

»Ἐλεγε, καὶ ἐγὼ, ὁ ἀνόητος, ἀκούων αὐτόν, ἐλησημόνησα

τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παρίστων. Ἔτρεξα πρὸς αὐτόν, τοῦ ἀπέσπασα τὰς ἀλύσεις... καὶ τὸν ἐνηγκαλίστην ὀλολύζων! ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, καὶ ἐξ αἰτίας μου ἀπέκτησε φήμην. Ὁ Καφαρέλλης αὐτὸς ἀνέδειξε τὸν νικητὴν του!... Ἄλλ' ὁ νικητὴς αὐτὸς ἔγεινε φίλος, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδία καὶ τὸ βλάντιον εἶνε πάντοτε δι' ἐμὲ ἀνοικτά! ἡ δόξα παντάπασι δὲν τὸν ἠλλοίωσεν! Καὶ εἴτε πολιτικός εἶνε, εἴτε πρέσβυς, ἐγὼ πηγαίνω χωρὶς νὰ ἀναγγεθῶ κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπουδαστήριόν του, καὶ ὁ μέγας πρωθυπουργὸς διακόπτει συνεχῶς τὴν ἐργασίαν του διὰ νὰ ψάλλῃ μίαν διφωνίαν μετὰ τοῦ παλαίου αὐτοῦ φίλου... καὶ σφάλλω λέγων διφωνίαν, ἐπειδὴ συνεχῶς, καθὼς ἄλλοτε, λησμονῶ τὸ μέρος μου καὶ ἀκούω αὐτόν.

— Εὐγε! Εὐγε! ἀνέκραξεν ὁ μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου εἰρωνικῶς καὶ χειροκροτῶν, ὡς ἐπὶ θεάτρου, εὐγε! σινιόρ! ἀλλὰ σὺ ὁ ὁποῖος γνωρίζεις τὰ πάντα δύνασαι νὰ μᾶς εἴπῃς πῶς ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ὁ πρίγκηψ Ἄρθουρος τῆς Βρεττανίας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐχάρισεν τὴν ζωὴν, εὗρεθαι αἴφνης ἰσχυρὸς ὑπουργὸς καὶ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ βασιλέως τῆς Ἰσπανίας; πῶς ὁ φίλος σου αἰδιὸς κατήντησε πολιτικὸς ἀνὴρ καὶ ἐπιφορτίζεται μυστικὰς ἐντολάς πρὸς διαφόρους βασιλεῖς τῆς Εὐρώπης;

— Πιθανόν, ἀπεκρίθη ὁ Καφαρέλλης χλευαστικῶς, διὰ νὰ τοὺς κρατῇ εἰς κλην ἄρμονίαν. Ἄλλως τε ἀγνοῶ ἐντελῶς τὴν αἰτίαν τῆς πολιτικῆς του προόδου.

— Ἐδῶ πρέπει νὰ ὑπάρχη μέγα μυστήριον, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου.

— Αὐτὸ καὶ ἐγὼ νομίζω, ἀπεκρίθη ὁ δουξ τῆς Καρβαγάλης χαμηλοφώνως, λαμβάνων συγχρόνως ὕφος ἐμβροθίης.

— Ὅχι, κύριοι, ἀνέκραξεν ὁ φέρων τὸν ἐρυθρὸν ἐπενδύτην, ὅστις πρὸ μικροῦ τελειώσας τὴν δευτέραν του σοκκολάταν, ἔπινε τὴν στιγμὴν ἐκείνην μὲ ἄκραν ἠδονὴν ποτήριον ὕδατος, ἀναποφύκτου τῆς σοκκολάτας ἐπακολουθήματος, ὄχι, κύριοι, καὶ ἐὰν ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε τὸ αἴτιον τοῦ μεγαλείου του, δύναμαι νὰ σᾶς τὸ εἶπω ἐγὼ, ἐπειδὴ παρευρέθην ἐκεῖ.

— Θὰ εἶνε μέγας ἄρχων, ἐψιθύρισαν χαμηλοφώνως.

— Εἶνε ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου τῆς Καστιλλίας, εἶπεν ὁ νέος ἰθαγενὴς εἰς τὸν δοῦκα καὶ εἰς τοὺς πλησίον αὐτοῦ ἰσταμένους μὲ ἦθος ἐπίσημον τὸν γνωρίζω.

— Ὅχι, εὐγενέστατέ μου κύριε, δὲν με γνωρίζετε; εἶμαι ὁ Ροδρίγος Μονσενίγος, κουρεύς τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος! Ὁ δουξ τῆς Καρβαγάλης ἐπαθέσεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸν πῖλόν του, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀφαιρέσει.

— Περὶ τὰς ἀρχάς τῆς βασιλείας του, ὁ βασιλεὺς, ὁ σεβαστὸς κύριός μας, κατεβασανίζετο ἀπὸ νόσον ἀνίατον· ὁ κύριος Ξουνίκας, ὁ βασιλικὸς ἰατρός, εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὰ ἔχασε· καὶ ἡ διάγνωσις του ἦτο ὅτι ἡ ψυχικὴ του πάθησις ἐσχετιζέτο στενῶς μὲ μίαν νόσον εὐρεθεῖσαν, καθὼς λέγουν, ὑπὸ τῶν Ἀγγλων καὶ ὀνομαζομένην Μελαγχολίαν. Δύο φορές καὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἀφορμὴν, ὁ βασιλεὺς ἀπεπειράθη ν' αὐσκοτονήσῃ, καὶ με ὅλην τὴν ἀπελπισίαν τῆς βασιλείσσης, καὶ τοὺς ἐξορκισμοὺς τοῦ πατρὸς Ἀναστασίου, πνευματικοῦ τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος, φόβος γενικὸς ὑπῆρχεν ὅτι ὁ σεβαστὸς κύριός μας θὰ ἐξετέλει σχέδιον, τὸ ὁποῖον θὰ συνεπλήρου τὴν ἀπώλειάν του εἰς τὴν παρούσαν καὶ μέλλουσαν ζωὴν! Πρὸ

ἐνὸς ἤδη μηνὸς ἔμενε κατὰ κλειστὸς εἰς τὸν καιτῶνά του, μὴ δεχόμενος οὐδένα ἐκτὸς τῆς βασιλείσσης, καὶ μὴ δίδων ἀκρόασιν εἰς τὰς παρκαλήσεις καὶ τὰς δικηκρυτίας αὐτῆς· δὲν ἐδέχετο περιθάλψεις, μὴ ἐξαιρουμένων αὐτῆς τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς καὶ τῆς υγείας του· ἔθεν ἀπεποιήθη νὰ ἀλλάξῃ ἐνδύματα καὶ νὰ ξυρισθῇ. Με ἀπεστρέφετο, με ἀπέλυσε τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἔπαυσε νὰ μισθοδοτῇ ἐμὲ τὸν κουρέα του, ἐμὲ τὸν πατέρα πέντε τέκνων, ὁ ὁποῖος μόνην περιουσίαν εἶχον τὴν θέσιν μου. Ὁλοὶ ἤμεθα ἀπληπισμένοι, καθὼς καὶ ἡ βασιλίςσα, ἡ ὁποία ἔβλεπε τὴν ζωὴν καὶ τὸ λογικὸν τοῦ περιλημένου συζύγου της νὰ χάνονται εἰς τὴν βαθεῖαν καὶ σκοτεινὴν αὐτὴν μελαγχολίαν, καὶ δὲν ἤξευρε τίνι τρόπῳ νὰ διασώσῃ τὰς ἡμέρας του, ὅτε ἐνεθυμήθη τὸν Φαρινέλλην, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ, ἔλεγον, ἔκαμνε θαύματα. Τὸν παρεκάλεσε λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς Μαδρίτην, καὶ τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ παρκαίμενον τῆς Μεγαλειότητος του δωμάτιον. Ἄμα ὁ βασιλεὺς ἤκουσε τοὺς πρώτους φθόγγους τῆς οὐρανόου ἐκείνης φωνῆς, ἐσπίρησε. «Φωνὴ ἀγγέλων εἶνε», εἶπε, καὶ προσήλωσε τὴν προσοχὴν μετὰ ταῦτα συγκινηθεὶς ἐγρονυπέτησε καὶ ἔκλυσε, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συνέβη εἰς αὐτόν καθ' ὅλην τὴν ἀσθενείαν του. «Ἀκόμη! εἶπεν, ἀκόμη! ἄς ἀκούσω τὴν μελωδίαν αὐτὴν, ἡ ὁποία με ἀνεκούρισε καὶ με ἀνεκάλεσεν εἰς τὴν ζωὴν!...»

» Ὁ Φαρινέλλης ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ ψάλλῃ· ὁ δὲ βασιλεὺς συνελθὼν ἐντελῶς, ἐρρίφθη εἰς πὰς ἀγκυλάς τῆς βασιλείσσης· μετὰ ταῦτα ἔτρεξεν εἰς τὸ παρκαίμενον δωμάτιον καὶ ἠσπασθη τὸν Φαρινέλλην, κράζων πρὸς αὐτόν,

»— Ἀγγελὲ μου σωτήρ, ὅστις καὶ ἂν ᾔσαι, ζήτησον ὅ,τι θέλεις· σοὶ τὸ δίδω, σοὶ τὸ παρκαίρω, ζήτησον!»

Καὶ ὁ Φαρινέλλης ἀπεκρίθη:

»— Ἐπιθυμῶ, Μεγαλειότατε, νὰ ἀλλάξετε φορέματα, καὶ νὰ ἀφήσετε νὰ σᾶς κόψουν τὸ γένειον!

» Ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης, ἐγὼ ὁ Ροδρίγος Μονσενίγος, βασιλικὸς κουρεύς, ἀνέλαβον τὴν ὑπηρεσίαν μου καὶ ἀνέκτησα τὰ δικαιώματ' αὐτῆς καὶ τὰς τιμὰς τῆς θέσεώς μου. Ἡ δὲ βασιλίςσα διατάξασα νὰ φέρωσι τὸ παρκαίμενον τῆς Καρβαγάλης, συναινεῖσι τοῦ συζύγου της, τὸ ἐκρέμασε μὲ τὸ χεῖρ' αὐτῆς εἰς τὸ στῆθος τοῦ Φαρινέλλη.

» Ἴδου, ἐξηκολούθησεν ὁ κουρεύς, θεωρῶν τὸν μαρκήσιον τοῦ Πιρέγου, πῶς ἀπέκτησε τὴν τιμὴν αὐτὴν ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης· ὁ Φαρινέλλης δὲν ἀφῆκε πλέον τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλίςσαν... ἄμα ἡ μελαγχολία τὸν κατελάμβανεν, ἐψάλλε, καὶ ἡ οὐθυμία ἐκείνη διεσκεδάζετο. Ἴδου πῶς ὁ κύριός μας τὸν ἔκαμε φίλον του... ἀλλ' ὅτε ἀνεκάλυψεν ὅτι ὁ θαυμασιὸς αὐτὸς αἰδιὸς ἦτο ἐκ τῶν μᾶλλον πεπαιδευμένων τῆς Εὐρώπης, ὅτι ἐγνώριζεν ὅλας τὰς γλώσσας, ὅτι ἡ μεγάλη καὶ ζωηρὰ φαντασία του ἐξίσουτο μὲ τὴν βαθύνοιαν καὶ τὸ βάσιμον τῶν κρίσεών του, ὅτι διὰ τῆς ὀξυδερκείας του ἀντελαμβάνετο, ἐσφηνίζε καὶ ἔλυεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τὰ δυσκολώτερα ζητήματα, ἠπόρησε, πῶς ἦτο δῆθεν ἀπηγορευμένον εἰς ἓνα καλλιτέχνην νὰ γείνη σύμβουλος καὶ πρωθυπουργός του, ἀφοῦ μάλιστα ἦτο ὁ σωτὴρ του καὶ ὁ φίλος του. Λέγω πρωθυπουργός, ἐπειδὴ, ἂν καὶ εἶνε φαινομενικῶς, ποτὲ δὲν ἔλαβε τὸν τίτλον διότι μετριόφρων καὶ ἀφιλοκερδής, ὁ Φαρινέλλης, μόνην ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ ὑπηρετῇ τὸν βασιλέα του... Εἶνε ὁ μόνος τῶν ὁποῖων ἡ εὐτυχία δὲν μετέβαλε πάντοτε ἐνθυμεί-

ται τὸ παρελθόν, καὶ ποτὲ δὲν ἐλησμόνησέ τὸν ἑαυτὸν του. Δὲν δύναμμι νὰ εἶπω τὸ αὐτὸ περὶ τῶν εὐγενῶν κυρίων τῆς αὐλῆς καὶ τῶν ἀρχόντων τῆς Ἰσπανίας, τοὺς ὁποίους ἔχει πάντοτε σχεδὸν ὑπὸ τοὺς πόδας του καὶ εἰς ἕξ αὐτῶν, τὸν ὁποῖον δὲν σὰς ὀνομάζω, ἐπεκαλεῖτο ἐσχάτως ἐνώπιόν μου τὴν προστασίαν καὶ τὴν εὐνοίαν του μὲ τόσην ταπείνωσιν, ὥστε ἐγὼ ἐντράπηην τὸ αὐτὸ ἔπαθε καὶ ὁ Φαρινέλλης ἀναμφιβόλως, ἐπειδὴ διὰ νὰ ἀποδώσῃ εἰς ἕκαστον τὴν ἀνήκουσαν αὐτῷ τιμὴν, ὁ καλλιτέχνης ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος καὶ μετρίότητος:

» — Ἄ! Κύριε δούξ, κατὰ τί δύναται νὰ ὠφελήσῃ μέγαν ἄρχοντα, ὡς ὑμᾶς, πτωχὸς αἰδιός, ὡς ἐγὼ; ... νὰ τραγωδήσῃ μόνον μίαν μονωδίαν, καὶ αὐτὸ ἐπομένως εὐχαρίστως θὰ τὸ πράξω!

— Ἄλλως, κύρισι, ἐξηκολούθησεν ὁ κουρεὺς, πῶς νομίζετε ὅτι μετεχειρίσθη τὴν ἰσχύν του; προστατεύων τὴν βιομηχανίαν, ἐνθαρρύνων τὸ ἐμπόριον καὶ τὴν γεωργίαν, ἀνεγείρων ἐργοστάσια, ἐμψυχόνων τὴν φιλοπονίαν, καθιστῶν τὴν πατρίδα μας ἀκμάζουσαν μὲν καθ' ἑαυτήν, σεβασμένη δὲ ὑπὸ τῶν ἄλλων. Πρῶτος αὐτὸς ἐτόλμησε νὰ ἀποδώσῃ μεγάλους βαθμοὺς εἰς τὴν γενναϊότητα καὶ τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε ἐπεφυλάσσοντο εἰς τὴν καταγωγὴν καὶ τὴν εὐγένειαν ... Εἶχον υἱόν, κύρισι, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τρεῖς πληγὰς, πολεμῶν κατὰ τῶν αὐτοκρατορικῶν, υἱὸν ὁ ὁποῖος εἰς τὴν μάχην τοῦ Βιτόντου κυριεύσας διὰ τῆς χειρὸς του σημαίαν ἐχθρικήν τὴν ἔφερεν εἰς τὸν μαρκήσιον δὲ Μοντεμάρ τὸν στρατηγὸν μας καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἦτο λοχαγὸς πρὸ δέκα ἐτῶν, καὶ θὰ ἔμενε πάντοτε μὲ τὸν βαθμὸν αὐτόν, διότι κατήγετο ἐκ πτωχῶν, διότι ὁ προπάτωρ του Σάγγχος Μονσενίγος, ὁ πατὴρ μου, ἦτο κουρεὺς τοῦ χωρίου.

» — Αὐτὸ δὲν εἶνε δίκαιον, μοὶ εἶπεν ὁ Φαρινέλλης.»

— Καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν, εὐρισκόμενος εἰς τὸ ὄματιον τῶν βασιλέων, τοῖς ἀνεγίνωσκε γαλλικοὺς στίχους ποιητοῦ ἀκμάζοντος, καὶ ὀνομαζομένου Βολταίρου, τοὺς ἀπήγγειλε δὲ μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ καὶ ζέσεως, μάλιστα, ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος:

«Ὁ καλῶς καὶ ἐγαρέτως τὴν πατρίδα ὑπηρετῶν
τί θέλει τὴν λαμπρότητα καὶ γένος εὐγενῶν;»

» — Ὁραῖοι στίχοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

» — Ναί, Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ Φαρινέλλης, καὶ θὰ εἶνε ἔτι ὠραιότεροι, ἂν ἐκτελεσθῶσιν.»

— Ἀνέφερε δὲ περὶ τοῦ υἱοῦ μου, λέγων, ὅτι ὑπῆρχον δύο τάγματα κενὰ τὸ τῆς βασιλίσσης καὶ τὸ τῆς Ἀστόργης.

» — Ἔστω, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, παραχωρῶ τὸ τελευταῖον εἰς τὴν διοίκησιν τοῦ Ραφαήλ Μονσενίγου!»

— Καὶ προχθές, ἐξηκολούθησεν ὁ κουρεὺς δεικνύων χαρὰν καὶ πατρικὴν ὑπερηφάνειαν, ὁ υἱὸς μου ἔλαβε τὸ δίπλωμα του ὁ υἱὸς μου εἶνε συνταγματάρχης! ...

— Διὰ τρομερᾶς ἀδικίας καὶ διὰ συγκαταβάσεως ἀτίμου, ἀνέκραξε γέροντις στρατιωτικὸς πρὸ ὀλίγου εἰσελθὼν εἰς τὸ καφενεῖον ... Ἐγὼ, ὁ κόμης δὲ Φουέντες, εἶμαι ὁ ἀρχαιότερος ἀντισυνταγματάρχης, εἶχον πλείοτερα δικαιώματα παντὸς ἄλλου εἰς τὴν διοίκησιν τάγματος, ὡς ἐκ τῆς καταγωγῆς μου καὶ τῶν ἐκδουλεύσεων τὰς ὁποίας παρέσχον εἰς τὴν μάχην εἰς τὸν βασιλέα Φίλιππον Ε', χάριν τοῦ ὁποίου κατεστράφη, διαρκούντος τοῦ πολέμου τῆς διαδοχῆς ἀλλὰ μὲ

ἀπωθεῖσαι, μὲ παραβλέπουσι, καὶ διατί; Διότι περιφρονῶ τὴν βασιλείαν τῶν εὐνοουμένων καὶ τῶν εὐνοῦχων, διότι εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ Φαρινέλλης, καὶ τὸ εἶπον εἰς αὐτὸν μεγάλοφῶνως χθές ἀκόμη κατὰ πρόσωπον, ἐνῶ διήρχετο τὴν αἴθουσαν τῶν φυλάκων. Ναί, μὲ ἠδίκησε, μὲ προσέβαλεν, εἶνε ἀτίμος! Θὰ τὸ εἶπω ἐνώπιον ὄλου τοῦ κόσμου.

— Ὅχι τοῦλάχιστον ἐνώπιόν μου, εἶπε νέος τις, ἐπίσης πρὸ ὀλίγου εἰσελθὼν εἰς τὸ καφενεῖον, ὁ Ραφαήλ Μονσενίγος, φέρων ὑπερηφάνως τὰς νέας τοῦ συνταγματάρχου ἐπωμίδας.

Ὁ κουρεὺς ἠθέλησε νὰ τρέξῃ διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν υἱὸν του.

— Ὅχι, πάτερ μου, ἀφήσατέ με· ἐνόσω ἡ χεὶρ μου δύναται νὰ κρατῇ τὸ ξίφος, δὲν θὰ ὑβρίσωσιν ἀτιμωρητὶ τὸν Φαρινέλλην ἐνώπιόν μου, καὶ ὁ κύριος θὰ μὲ δώσῃ λόγον.

— Παραυτα! ἀνέκραξεν ὁ κόμης δὲ Φουέντες.

Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἠτοιμάζοντο νὰ ἐξέλθωσιν ἐν μέσῳ τῶν ἐκφωνήσεων ὀλοκλήρου τοῦ καφενεῖου, ὅτε ὁ ὑπηρετὸς τοῦ κόμητος ἐρχόμενος ἐκ τοῦ οἴκου του, τῷ ἀνεγείρισεν ἐπιστολὴν ἐσφραγισμένην, τὴν ὁποῖαν ἔφερε πρὸ μικροῦ δι' αὐτόν, καὶ ἦτο, ἔλεγον, λίαν κατεπιγεύσα.

— Ἀναγνώσατε, κύριε, ἀνέκραξεν ὁ Ραφαήλ ὑπεροπτικῶς, ἔχομεν καιρὸν.

Καθόσον δὲ ὁ ἀντισυνταγματάρχης προὐχῶρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἠλλοιοῦτο τὴν ὄψιν, ἔτρεμε τὸ πᾶν ὑπέφαινεν ὅτι κατείχετο ὑπὸ ζωηρᾶς παραχῆς καὶ πάλης σφοδρᾶς τέλος λαμβάνων ἀπόφασιν γενναίαν, ἐπλησίασε τὸν ὑπερηφάνως ἀναμένοντα αὐτὸν νεανίαν.

— Κύριε, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἔχω ἄδικον ... ἂν καὶ ἡ λέξις αὕτη σημαίνει πολὺ εἰς εὐγενῆ Ἰσπανόν ... θὰ ἤμην ἀτίμος, ἂν ἐτόλμων ἤδη νὰ σύρω τὸ ξίφος, ἀναγνώσατε.

Καὶ ὁ νεανίας ἀνέγνω μεγάλοφῶνως:

«Κύριε Κόμη,

»Εἶσθε ἐχθρὸς μου, τὸ γνωρίζω, καὶ ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτόν
»σὰς ὀφείλω πλείοτερον παντὸς ἄλλου δικαιοσύνην παρετή-
»ρησα τὰς ἀπαιτήσεις σας· ἀνεγνώρισα ὅτι ἦσαν δίκαιαι,
»καὶ τὰς καθυπέβαλον ὡς τοιαύτας εἰς τὸν βασιλέα, σὰς πα-
»ραχωρῆ τὸ πρῶτον τάγμα τοῦ στρατοῦ, τὸ τάγμα τῆς βα-
»σιλίσσης· καὶ ἐπειδὴ ἤκουσα χθές νὰ λέγητε ὅτι δὲν εἶσθε
»πλούσιος, σὰς παρακαλῶ θερμῶς, ὅπως δυνηθῆτε νὰ ἐξα-
»κείσητε εἰς τὰ ἔξοδα σας, νὰ λάβητε τὸ ἐπισυνημμένον εἰς
»τὴν ἐπιστολὴν συνκλάσμα, τὸ ὀλίγον ποσὸν τοῦ ὁποῖου
»θέλετε μοὶ ἀποδώσει, ὅταν εὐαρεστῆσθε ἢ πράξις αὕτη δὲν
»ἐπηρεάζει παντάπασιν τὴν ἀνεξαρτησίαν σας, καὶ σὰς ἀφι-
»νει πᾶσαν ἐλευθερίαν ... ἀκόμη καὶ νὰ μὲ μισῆτε! ...

«Ἵπογρ. ΦΑΡΙΝΕΛΛΗΣ».

Πρὸς τὰς γενναίας καὶ εὐγενεῖς πράξεις ὑπάρχει ἐμφυτος ὀργή, ἣτις καταναγκάζει τοὺς πάντας νὰ ἐπευφημῶσιν· οἱ δύο ἀντίπαλοι ἔτειναν ἀμοιβαίως τὰς χεῖρας· ὁ δὲ κόμης Φουέντες ἐξῆλθεν ἀναμφιβόλως διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν γενναῖόν του ἐχθρόν.

— Ἰδοὺ, τῇ ἀληθείᾳ, ἐξαισίοι χαρακτῆρες, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου, ἡ ἐλαχίστη εὐνοία τοὺς μεταβάλλει, καὶ αὐτὸς θὰ γείνη τώρα ἐκ τῶν μᾶλλον ἀφωσιωμένων τοῦ εὐνοουμένου.

— Εἶνε δυσάρεστον, ἀπεκρίθη ὁ δούξ τῆς Καρβαγάλης·

ἄλλ' ἀφοῦ μόνον δι' αὐτοῦ δύναται τις νὰ κατορθώσῃ ... ;
— « Ἀδιάφορον, εἶνε ἐντροπή δι' ἓνα ἄνδρα εὐγενοῦς καταγωγῆς, ὁποῖος ὁ κόμης Φουέντες.

— « Ἐχετε δίκαιον, αἰσχύνομαι διὰ τὴν Ἰσπανικὴν εὐγένειαν.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν τείνοντες τὰς χεῖρας πρὸς ἀλλήλους, ὡς δαίγμα τῆς ἀμειβίας αὐτῶν ὑπολήψεως.

Ὁ μαρκήσιος τοῦ Πιρέγου ἐξερχόμενος εὗρέθη τυχεῖως πλησίον τοῦ Ροδρίγου Μονσενίγου.

— Δὲν δύνασθε, ἄρχων κουρεῦ, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῇ, νὰ ὁμιλήσετε ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὸν Φαρινέλλην;

Συγχρόνως ὁ δοῦξ τῆς Καρθαγάλης ἐλάβετο τῆς χειρὸς τοῦ Καρφαρέλλη, ἐρωτῶν αὐτὸν χαμηλῆ τῆ φωνῇ, ἐὰν ἦ δυνατόν διὰ τῆς ἐπιτροπῆς του νὰ λάβῃ προσεχῶς ἀκόρῳσιν ἀπὸ τὸν εὐνοούμενον.

— Σὰς τὸ ὑπόσχομαι, ἀπεκρίθη ὁ κλλιτέγνης, μὲ ἦθος προστατευτικόν.

Καὶ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ὁ δοῦξ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὸ μέγαρόν του τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν :

« Ὁ Φαρινέλλης θὰ λάβῃ τὴν τιμὴν νὰ δεχθῆ ἄξιον πρὸς τῆς λειτουργίας τὴν αὐτοῦ ὑψηλότητα τὸν δοῦκα τῆς Καρθαγάλης καὶ τὸν Δὸν Φερνάνδον, τὸν υἱὸν του, εἰς τὸ ἰδιαιότερον σπουδαστήριον τῆς βασιλείσσης. »

Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι καὶ οἱ δύο ἔφθασαν πρῶτοι εἰς τὴν συνέντευξιν τοὺς ὠδήγησαν εἰς μικρὸν καιτῶνα κομψότατον καὶ μεγάλως ἐξεπλάγησαν βλέποντες μετ' ὀλίγου εἰσερχομένους τὴν ἡγουμένην τῆς Σαντακρούζης καὶ τὴν Ἰσαβέλλα καὶ Ἄρκου.

Ὁ Φερνάνδος δὲν ἔλαθε καιρὸν νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῆς ἐξηγήσεις τῆς παραδόξου αὐτῆς συναντήσεως, ἐπειδὴ ἐπιχρυσος θύρα ἠνείχθη, καὶ ἡ Μεγάλῃ Κυρία ἀνήγγειλε τὴν βασιλίσσαν Μαρίαν Θηρεσίαν, ἥτις εἰσῆλθε στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Καρδινάλιου Βιδιένα, πνευματικοῦ τοῦ βασιλέως.

— Δοῦξ δὲ Καρθαγάλης, εἶπεν ἡ βασιλίσα, ἠθέλησα ἐγὼ αὐτὴ νὰ σὰς ἀναγγείλω ὅτι προκειμένου νὰ γίνῃ τὸ συναικείσιον τοῦ υἱοῦ σας μετὰ τῆς Ἰσαβέλλας δὲ Ἄρκου, ὁ βασιλεὺς σὰς παραχωρεῖ ὅλα τὰ ἀξιώματα, τῶν ὁποίων ἐστερῆτες, προσθέτων εἰς αὐτὰ τὴν διοίκησιν τῆς Γρενάδας.

Ὁ δοῦξ προσέκλινε μὲ ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύνης, ἡ δὲ Ἰσαβέλλα προσπαθοῦσα νὰ ὑπερικήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, ἔλαθε τὸν λόγον καὶ ἐτραύλισε μὲ φωνὴν τρέμουσαν :

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἀγνοεῖ ... καὶ ἡ Αὐτοῦ Ἀγιότης ὁ πανιερώτατος Καρδινάλιος θὰ εἶπεν εἰς αὐτὴν ...

— Ὅτι τὸ συναικείσιον αὐτὸ συνεφωνήθη μετὰ τοῦ Φαρινέλλη, ὑπέλαθεν ἡ βασιλίσα.

Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινε ἀπόπληκτος.

Πολλὰ καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς ἀφιξείας τῆς εἰς Μαδρίτην ἡ Ἰσαβέλλα ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ εὐνοούμενου, περὶ τῆς ἐπιτροπῆς του καὶ τῶν συμβάντων αὐτοῦ, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν εἶδε, καὶ ὠμολόγησε τοῦτο ἀφελῶς εἰς τὴν βασιλίσσαν.

— Ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ἐκείνη, ἐπειδὴ οὐσίγχιζεται ὅτι ἔχει ἐφ' ἡμῶν δικαιώματα, νὰ σὰς νυμφεύσῃ καὶ νὰ σὰς προικήσῃ ὡς μοναδικὸς συγγενὴς σας πρὸς τὸ παρὸν ... Παρατηρήσατε, ἐξηκολούθησε δεικνύουσα πρὸς αὐτὴν περιγμνήν κειμένην ἐπὶ τῆς τραπέζης, παρατηρήσατε τὸ προικοσύμφωνον αὐτὸ διὰ τοῦ ὁποίου σὰς παραχωρεῖ μέρος τῆς περιουσίας του.

— Συνήλθομεν ἐνταῦθα διὰ νὰ τὸ ὑπογράψωμεν, εἶπεν ὁ Καρδινάλιος, καὶ μόνον τὸν Φαρινέλλην περιμένομεν.

— Ἰδοῦ τον, εἶπεν ἡ βασιλίσα, τείνουσα τὴν χεῖρα πρὸς τινα ἔμφρανισθέντα εἰς τὴν εἴσοδον.

— Ὁ Κάρολος ! ἀνέκραξε ταῦτοχρόνως ὁ Φερνάνδος καὶ ἡ Ἰσαβέλλα.

— Ναί, φίλοι μου, ὁ Κάρολος Βρόσκης ... ἢ μᾶλλον ὁ Φαρινέλλη, ... τώρα δὲ ὅτε μὲ γνωρίζετε, εἶπε μετὰ συγκι-

νήσεως, ἀνταλλάσσων μετὰ τοῦ Θεοβάλδου βλέμμα συνεννοήσεως, ἀγαπητῆ μου Ἰσαβέλλα ... ἀδελφῆ μου ... ἀρνεῖσθε νὰ νυμφεύθῃτε τὸν Φερνάνδον ... σὰς ἀγαπᾷ, εἶνε ἄξιος ὕμῶν.

Ἡ νέα κόρη ἐχαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς, κατεχομένη ὑπὸ ταράχης ἀνεξηγήτου ... μετὰ ταῦτα τοὺς ἀνύψωσεν ἐπὶ τοῦ Φερνάνδου μὲ ἦθος τεθρονημένον ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Τὴν ἐπαύριον ὁ γάμος ἐτετέλεθη εἰς τὴν Καθεδρικὴν ἐκκλησίαν τῆς Μαδρίτης· τὸ δὲ πλῆθος ἦτο συμπεπικνωμένον· ἐπειδὴ διεδόθη ὅτι αἱ Αὐτῶν Μεγαλειότητες ἤθελον τιμῆσαι διὰ τῆς παρουσίας των τὸν γάμον, τετέλεσθαι ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Βιδιένα Θεοβάλδου, πνευματικοῦ τοῦ βασιλέως, καὶ ὅπερ διήγειρεν ἐτι μᾶλλον τὴν γενικὴν περιέργειαν, ἔλεγεν, ὅτι ὁ Φαρινέλλης ἔμελλε νὰ ψάλλῃ τῷ ὄντι ἀφρῆς ἠκούσθη φωνὴ εὐστροφος καὶ μελωδική, ἥτις ἐφαίνετο οὐρανόθεν κατεχομένη, καὶ τὸ θεορῶδες καὶ συγκεχυμένον ἐκεῖνο πλῆθος ἐσίγησε βαθυτάτην σιωπὴν· οὐδέποτε ἄλλοτε ἢ ἀξιοθαύμαστος αὐτῆ φωνῆ ὑπῆρξε τοσοῦτον τυφεοῦ, παθητικῆ καὶ κατανυκτικῆ.

« Ἰδέτε, ἔλεγεν, ἰδέτε τὸν ἐπὶ τῶν νεφῶν ἐπιβλέποντα καὶ εὐλογούντά ὑμᾶς ἄγγελον ! ἄγγελε, πεφιλημένε, τῶν οὐρανῶν κάτοικε ... Ἀγνή παρθένε, ἐπανελευθούσα εἰς τὴν πατριῶδα σου ... ὅταν ἡ οὐρανία σου φωνὴ τὴν ὁποίαν ἐπικαλοῦμαι μὲ εἶπη ἔλθέ ! σὲ περιμένω ... ἔλθέ ... ἔλθέ ... »

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς βαθυτάτης σιωπῆς τῆς βασιλευούσης ἐντὸς τοῦ ναοῦ, ἡ ἠχώ τοῦ ἀντιλαλοῦντος θόλου ἐπαναλαμβάνουσα τοὺς φθόγγους αὐτοὺς ἀντήχησεν ἐπανελημμένως μακρόθεν· « ἔλθέ ! ... ἔλθέ ! ... » Πρὸς τὴν φωνὴν ταύτην, ἥτις ἐφαίνετο οὐρανόθεν κατεχομένη, ὁ Φαρινέλλης, ὑποκύπτων εἰς τὰς συγκινήσεις του, ἔτεινε τοὺς βραχίονας ὀλολύζων, καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Ἡ τελετὴ διεκόπη, ὁ Θεοβάλδος ἔδραμε πρὸς τὸν φίλον του, τὸν ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς ἀμάξης του, καὶ καταβιβάσας τὰ παραπετάσματα, ἀπεμακρύνθη ἐν μέσῳ τοῦ λαοῦ, τοῦ παρεμποδίζοντος τὴν πορείαν των. Ὁ Κάρολος, στρέφων πρὸς τὸν φίλον του τοὺς ἀκρόβοντας ὀφθαλμοὺς του, τῷ εἶπεν :

— Ὑπῆρξε ποτὲ ἐν τῷ κόσμῳ θνητῶς δυστυχέστερος ἐμοῦ !

— Ναί, εἶπεν ὁ Θεοβάλδος, θλίβων τὴν χεῖρά του, ναί, ὑπῆρξε ! Καὶ ἡ ἰδέα αὐτῆ ἄς σὲ παρηγορήσῃ καὶ ἄς σὲ ἀποτρέψῃ νὰ καταρᾶσαι τὴν θείαν Πρόνοιαν.

— Πῶς ! νὰ χάσῃ τις ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ ! νὰ ἀγαπάται, καὶ νὰ μὴ δύναται νὰ τὴν ἀποκτήσῃ !

— Σὺ ἠγαπήσο τοῦλάχιστον ! ... Ἀλλ' ἐὰν ἦσο μάρτυς τοῦ ἔρωτος αὐτῆς πρὸς ἕτερον, ἐὰν οἱ νόμοι τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς θρησκείας, ἐπίσης ἰσχυροί, ὡς καὶ οἱ τῆς φύσεως, ἠγειρον ἐμπόδιον ἀνυπερέβλητον μετὰξὺ αὐτῆς, καὶ σὺ ἐὰν, ἀκούων αὐτὴν νὰ ὁμολογῇ τὸν ἔρωτα τῆς πρὸς ἀντίζηλον, πρὸς φίλον, ἐπιμόνας ἠγρύπνεις ἐπ' αὐτῶν· ἐὰν, τέλος, ὦ κόλασις τρομερὰ ! τοὺς συνῆπτες διὰ τῶν χειρῶν σου, θὰ ἐπίστευες εἰσέτι ὅτι εἶσαι ὁ δυστυχέστερος τῶν ἀνθρώπων ;

— Πῶς ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος ἐντρομος, τὰ βάσανα αὐτὰ περὶ τῶν ὁποίων ἀνέφερες ...

— Τὰ ὑπέφερα ὅλα.

— Καὶ ἠδυνήθης νὰ τὰ ὑποφέρῃς καὶ νὰ τὰ ἀποκρύπτῃς ἀπὸ ἡμᾶς ! Ποῖος λοιπὸν σοὶ ἔδωκε τοσαύτην γενναιότητα ;

— Ὁ Θεὸς καὶ ἡ φίλια !

Καὶ οἱ δύο φίλοι ὀλολύζοντες ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκαλάς ἀλλήλων.

Ὁ δὲ λαὸς ὁ περιστοιχῶν τὴν ἀμαξάν αὐτῶν, μὴ γνωρίζων τί συνέβαινε ἐντὸς, ἐπανελάμβανε :

— Πόσον εἶνε εὐτυχεῖς !